

Sporen deel 2

Als Lara haar natte kleren heeft uitgetrokken stapt ze in de kleine douchecabine. Er komt een kleine straal warm water uit de douche, waar ze met moeite haar lichaam warm en schoon mee krijgt. Ze zeept zich in met de doucheschuim die er staat, spoelt zich af en stapt uit de douche. Ze hoort gestommel boven zich en hoort Simons stem:

“Kan je alles vinden?”

“Ja hoor!” roept ze terug en trekt zich dan terug in de slaapkamer, waar ze zich afdroogt en uit de koffer schoon ondergoed, een rok en een shirt haalt. Snel kleedt ze zich aan en kijkt dan door het raam naar het water, dat tegen de ramen aan klotst. Ineens gaat de deur open en komt Simon binnen, ze kijkt geschrokken op.

“Sorry” zegt hij, “ik wilde je niet laten schrikken”. Ze ziet zijn blik over haar nieuwe outfit gaan.

“Dat heb je snel gedaan” zegt hij en ze ziet een flits van teleurstelling in zijn ogen. Hij pakt het bundeltje natte kleren op.

“Die hang ik boven wel even uit, over de reling” zegt hij. Kort daarna is hij terug. In zijn handen heeft hij een dienblad met een fles rode wijn en twee glazen.

“Hier word je warm van” zegt hij en gaat op de rand van het bed zitten. Rustig schenkt hij twee glazen in en biedt haar er één aan. Ze proosten en ze neemt een slok. De wijn glijdt langs haar keel naar binnen en ze voelt hoe ze erdoor wordt verwarmd. Verheugd kijkt ze Simon aan.

“Heerlijk” zegt ze en lacht. Simon pakt het glas uit haar handen, zet het op het nachtkastje en buigt zich voorover. Hij pakt zacht haar polsen beet.

“Zit je in moeilijkheden?” vraagt hij en kijkt haar dan vragend aan, bezorgd. Ze kijkt in zijn felblauwe ogen. Een golf van opwinding gaat door haar heen, tegelijk met twijfel, zal ze hem vertellen hoe het zit?

“Als het zo is kan ik je misschien helpen, vertel me wat er aan de hand is” zegt Simon.

“Eh nee” stamelt Lara “je doet al genoeg voor me, met die foto’s, daar ben ik heel blij mee”. Even schiet er iets door Simons ogen, een flits van wat woede lijkt. Hij pakt haar polsen steviger beet.

“Weet je het zeker?” vraagt hij, nu dwingend. Ze zoekt in zijn gezicht naar de tederheid die er zonet nog was, maar nu compleet is verdwenen. Dan schrikken ze beiden op van een hard geluid, gebons op de deur. Simon springt overeind.

“Je moet gaan” zegt hij kortaf, “ik zal je de foto’s wel mailen, heb je een visitekaartje met je e-mailadres?”. Beduusd staat Lara op.

“Ja boven in mijn tas” zegt ze met een aarzeling. Hij pakt haar koffer en beent naar boven.

“Ik draag hem wel” zegt hij. Ja dat zie ik, denkt Lara. Langzaam loopt ze achter hem aan. Hij heeft lange gespierde benen en sterke armen. Ze voelt de druk van zijn handen nog op haar pols en vraagt zich af wat hij bedoelde met zijn vraag. Lang heeft ze niet om na te denken, Simon staat naast een kleine donkere man, die met zijn gezicht naar de muur gekeerd staat.

“Ga maar lekker naar huis” zegt hij, nu met de vriendelijke toon van eerder. “Ik bel je nog wel over je camera”. Uit haar tas pakt ze een visitekaartje en geeft het aan hem, ze kijkt hem aan, op zoek naar antwoorden of een teken van verbondenheid, hij glimlacht maar zijn ogen doen niet mee. Haar koffer staat al op de steiger.

“Oké, dag” zegt ze zacht, pakt haar tas en gaat de steiger op. Als ze zich omdraait om naar Simon te kijken is hij al verdwenen. Ze loopt naar haar blauwe Polo, legt de koffer achterin

en bedenkt zich dan dat haar natte kleren nog over de reling hangen. Ze twijfelt. De kans dat ze Simon nog een keer ziet schat ze niet hoog in, als hij haar de foto's mailt zal ze hem een bedankje sturen en dat is het dan. De camera is kapot. Haar behoefte hem nog een keer te zien ook.

Langzaam loopt ze terug over de steiger en pakt haar kleren van de reling. Ze gluurdt voorzichtig door het raam en ziet Simon en de man staan, met hun gezichten naar de kleine tafel. Ze ziet dat Simon papieren in zijn hand heeft en de mannen praten met elkaar. Doordat het raam op een kier staat hoort ze wat de man zegt:

“Hoezo het spoor kwijt? Je was toch tot de Côte d'Azur gekomen? Dan moet je ze toch kunnen vinden?!” zegt Simon. Lara's adem stukt. Ze hoort de man iets mompelen over 'boten die op elkaar lijken', 'een slimme gast' en 'een meester in het verdwijnen'. Simon reageert boos, hij neemt de man kwalijk dat hij niet heeft gedaan wat ze hadden afgesproken en dreigt maar een deel te betalen omdat hij niet heeft gekregen wat hij wil. De man antwoordt verongelijkt dat het echt niet zo makkelijk is om iemand te vinden die niet gevonden wil worden. Vertel mij wat, denkt Lara.

Opeens lopen de mannen bruusk de trap op. Verschrikt doet Lara een stap achteruit en valt bijna van de steiger af. Ze hoort gestommel, het luik naar buiten wordt geopend. Als verstijfd blijft ze even staan en bukt dan snel. Op haar knieën kruipt ze achterwaarts naar het achterdek. Ze hoort Simon en de man de trap naar boven oplopen en het luik afsluiten.

“Je bent nu klaar” hoort ze Simon zeggen.

“Zorg dat niemand je volgt, verwijder alle documenten die je hebt, neem je geld mee en ga, ik neem het vanaf hier over” De man gromt instemmend. Lara blijft doodstil zitten en wacht tot de mannen weg zijn. Haar hart klopt in haar keel. Ze moet weg hier. Voorzichtig komt ze overeind, maar haalt haar onderbeen open aan de sponning van het raam. Ze vloekt. In de verte ziet ze de mannen naar het kleine parkeerterrein lopen dat alleen voor booteigenaren is. Lara slaakt een zucht van verlichting, ze zullen haar blauwe Polootje, dat verderop staat, niet zien staan. Moeizaam komt ze overeind en ziet dat haar been bloedt.

Ze houdt haar natte witte shirt tegen de wond, het bloedt behoorlijk en het doet pijn. Ze bindt het shirt om haar been en strompelt naar haar auto. Als ze ingestapt is laat ze haar hoofd op het stuur zakken. Wie is die man die bij Simon was? Hadden ze het over haar vader en Diana? Hoe is dat mogelijk? Waarom wilde hij zo graag weten wat er aan de hand is? Zou ze de foto's ooit nog wel krijgen... of moet ze de politie bellen? Het duizelt haar. Dan krijgt ze een heldere ingeving. Ze start de auto en rijdt het terrein af, met achterlating van een grote stofwolk.

Ghislaine Cals